

WYROK SĄDU (czwarta izba)

z dnia 3 października 2014 r. (*)

Wzór wspólnotowy – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru –
Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający wkładkę – Wcześniejszy wzór – Nowość
– Indywidualny charakter – Widoczne cechy części składowej produktu złożonego – Ocena
wcześniejszego wzoru – Artykuły 3–6 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 6/2002

W sprawie T-39/13

Cezar Przedsiębiorstwo Produkcyjne Dariusz Bogdan Niewiński, z siedzibą w Elku
(Polska), reprezentowane początkowo przez adwokatów M. Nentwiga oraz G. Beckera, a
następnie przez M. Nentwiga,

strona skarżąca,

przeciwko

**Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)
(OHIM)**, reprezentowanemu początkowo przez F. Mattinę, a następnie przez P. Bullocka,
działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą OHIM, występującą przed
Sądem w charakterze interwenienta, jest

Poli-Eco Tworzywa Sztuczne sp. z o.o., z siedzibą w Szprotawie (Polska), reprezentowana
początkowo przez radcę prawnego B. Rokickiego, a następnie przez radcę prawnego D.
Rzążewską,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 listopada
2012 r. (sprawa R 1512/2010-3), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do
wzoru między Poli-Eco Tworzywa Sztuczne sp. z o.o. a Cezar Przedsiębiorstwo Produkcyjne
Dariusz Bogdan Niewiński,

SĄD (czwarta izba),

w składzie: M. Prek, prezes, I. Labucka (sprawozdawca) i V. Kreuzschitz, sędziowie,

sekretarz: J. Palacio González, główny administrator,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 25 stycznia 2013 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez OHIM w sekretariacie Sądu w dniu 2 maja 2013 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią interwenienta na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 30 kwietnia 2013 r.,

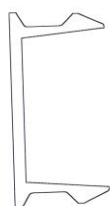
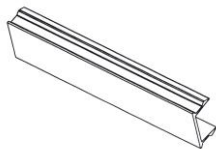
po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 2 kwietnia 2014 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W dniu 1 września 2003 r. strona skarżąca, Cezar Przedsiębiorstwo Produkcyjne Dariusz Bogdan Niewiński, złożyła w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) zgłoszenie wzoru wspólnotowego na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2002, L 3, s. 1).

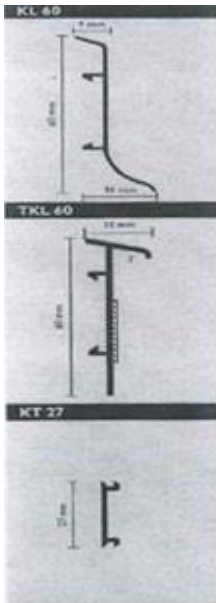
2 Wzór wspólnotowy, o którego rejestrację wystąpiono, miał być stosowany w „listwach przypodłogowych” należących do klasy 25-02 w rozumieniu Porozumienia z Locarno ustanawiającego międzynarodową klasyfikację wzorów przemysłowych z dnia 8 października 1968 r., ze zmianami, i wygląda następująco:

3 Wzór został zarejestrowany w dniu zgłoszenia do rejestracji pod numerem 000070438-0002 i opublikowany w *Biuletynie Wzorów Wspólnotowych* nr 2003/035 z dnia 9 grudnia 2003 r.

4 W dniu 11 września 2007 r. interwenient, Poli-Eco Tworzywa Sztuczne sp. z o.o., złożył w OHIM wniosek o unieważnienie prawa do kwestionowanego wzoru. W uzasadnieniu wniosku wskazano podstawę unieważnienia określoną w art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 4–6 tego rozporządzenia.

5 Interwenient podniósł, że sporny wzór nie jest nowy, ponieważ w 1999 r. turecka spółka Nil Plastik oraz niemieckie spółki Bolta i Döllken wprowadziły do obrotu identyczne wzory. Na poparcie wniosku interwenient przedstawił w szczególności wybrane strony z katalogu „Programm 1999” spółki Döllken (zwanego dalej „katalogiem Döllken”) zawierające następujące przedstawienia:

6 Decyzją z dnia 31 maja 2010 r. Wydział Unieważnień OHIM uwzględnił wniosek o unieważnienie prawa do wzoru ze względu na to, że sporny wzór nie jest nowy. Oparł on swoją ocenę na jednym z przedstawień z katalogu Döllken z 1999 r. (zwanym dalej „wcześniejszym wzorem D1”), odtworzonym poniżej:

7 Wydział Unieważnień uznał w istocie, że sporny wzór nie wykazuje żadnej widocznej różnicy względem wcześniejszego wzoru D1 z uwagi na to, iż stanowi on część produktu złożonego, a podczas zwykłego używania jego jedyną widoczną cechą jest przednia powierzchnia.

8 W dniu 4 sierpnia 2010 r. strona skarżąca – działając na podstawie art. 55–60 rozporządzenia nr 6/2002 – wniosła do OHIM odwołanie od decyzji Wydziału Unieważnień.

9 Decyzją z dnia 8 listopada 2012 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) Trzecia Izba Odwoławcza OHIM oddaliła odwołanie. Uznała ona w istocie, że sporny wzór należało unieważnić ze względu na brak nowości i indywidualnego charakteru. W szczególności Izba Odwoławcza stwierdziła, że sporny wzór stanowi część produktu złożonego w rozumieniu art. 3 lit. c) rozporządzenia nr 6/2002 i że podczas zwykłego używania jego jedyną widoczną częścią jest płaska powierzchnia podstawy. W zakresie, w jakim płaska powierzchnia spornego wzoru jest zbieżna z płaską powierzchnią wcześniejszego wzoru D1, Izba Odwoławcza uznała, że obydwa wzory są identyczne i że w konsekwencji sporny wzór nie jest nowy. Podobnie całościowe wrażenie wywierane przez kolidujące ze sobą wzory na poinformowanym użytkowniku spornego wzoru, to jest w niniejszej sprawie na rzemieślniku zwykle nabywającym listwy przypodłogowe, jest takie samo. W konsekwencji sporny wzór jest pozbawiony indywidualnego charakteru.

Żądania stron

10 Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

11 OHIM i interwenient wnoszą do Sądu o:

- oddalenie skargi;
- obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

12 Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty dotyczące naruszenia, po pierwsze, art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002, po drugie, art. 63 ust. 1 tego rozporządzenia, oraz po trzecie, art. 62 tego rozporządzenia.

13 W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca twierdzi w istocie, że Izba Odwoławcza błędnie uznała, iż sporny wzór jest pozbawiony cechy nowości i indywidualnego charakteru.

14 OHIM i interwenient są zdania, że Izba Odwoławcza słusznie uznała, iż sporny wzór jest pozbawiony cechy nowości i indywidualnego charakteru.

15 Artykuł 25 rozporządzenia nr 6/2002 stanowi:

„1. Wzór wspólnotowy może zostać uznany za nieważny [unieważniony] tylko wtedy, gdy:

[...]

b) nie spełnia wymogów art. 4–9;

[...]”.

16 Zgodnie z art. 4 rozporządzenia nr 6/2002:

„[...]

1. Wzór jest chroniony jako wzór wspólnotowy w zakresie, w jakim ten wzór jest nowy i posiada indywidualny charakter.

2. Wzór stosowany lub zawarty w produkcie, który stanowi część składową produktu złożonego, jest uważany za nowy i posiada indywidualny charakter jedynie:

a) jeżeli część składowa włączona do produktu złożonego pozostaje widoczna podczas zwykłego używania tego produktu; i

b) w stopniu, w jakim te widoczne cechy części składowej spełniają swoje wymogi co do nowości i indywidualnego charakteru.

3. »Zwykłe używanie« w rozumieniu ust. 2 lit. a) oznacza używanie przez użytkownika końcowego, wyłączając konserwację, obsługę i naprawę».

17 Zgodnie z art. 3 lit. c) rozporządzenia nr 6/2002 „produkt złożony” oznacza produkt, który składa się z wielu części, które mogą być zastępowane, umożliwiając rozłożenie i ponowne złożenie tego produktu.

18 Z art. 5 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 wynika, że zarejestrowany wzór wspólnotowy uważa się za nowy, jeśli identyczny wzór nie został udostępniony publicznie przed datą dokonania zgłoszenia wzoru, o którego ochronę się wnosi. W art. 5 ust. 2 tego rozporządzenia uściślono, że wzory uważa się za identyczne, jeżeli ich cechy różnią się jedynie nieistotnymi szczegółami.

19 Zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 zarejestrowany wzór wspólnotowy jest uznawany za posiadający indywidualny charakter, jeśli całościowe wrażenie, jakie wywołuje na poinformowanym użytkowniku, różni się od wrażenia, jakie wywiera na tym użytkowniku wzór, który został udostępniony publicznie przed datą dokonania zgłoszenia wzoru do rejestracji, od której wzór ma być chroniony, lub, jeśli zastrzeżono pierwszeństwo, przed datą pierwszeństwa.

20 Niniejszą skargę należy rozpatrzyć w świetle wyżej wymienionych przepisów.

21 Na wstępie, należy wskazać, tak jak uczyniła to Izba Odwoławcza, że sporny wzór składa się z części płaskiej i z dwóch części bocznych, które rozchylają się pod kątem nieznacznie większym niż 90 stopni i zawierają wystające części zwrócone na zewnątrz na poziomie ich „swobodnych zakończeń”, oraz że w zgłoszeniu do rejestracji sporny wzór opisano jako przeznaczony do zastosowania w listwach przypodłogowych.

22 Przed przystąpieniem do porównania kolidujących ze sobą wzorów do celów oceny nowości i indywidualnego charakteru spornego wzoru należy ustalić, czy sporny wzór stanowi część składową produktu złożonego i, w wypadku odpowiedzi twierdzącej, które jego części są widoczne podczas zwykłego używania. Należy także przeanalizować wcześniejszy

wzór D1, na którym oparła się Izba Odwoławcza, zważywszy, że strona skarżąca kwestionuje ocenę owego wzoru przez Izbę Odwoławczą, a w konsekwencji identyczność rozpatrywanych wzorów.

W przedmiocie kwalifikacji spornego wzoru jako części składowej produktu złożonego

23 Izba Odwoławcza uznała, że sporny wzór stanowi część składową produktu złożonego składającego się z listwy przypodłogowej zawierającej wgłębienie przeznaczone do umieszczenia kabli elektrycznych lub przewodów telefonicznych oraz ze spornego wzoru, to jest z przeznaczonej do pokrycia wgłębienia wkładki przystosowanej do listwy przypodłogowej i nadającej się do demontowania i powtórnego zamontowania. Jednocześnie według Izby Odwoławczej wzór ten stanowi część składową produktu złożonego, w wypadku gdy jest włączony do innych rodzajów listw przypodłogowych, ponieważ jego płaska część jest montowana na ścianie, a listwa przypodłogowa jest mocowana do wystających elementów bocznych za pomocą innego zespołu wystających elementów, znajdujących się w tylnej części listwy przypodłogowej. Z powyższego wynika, że w każdym wypadku sporny wzór stanowi część składową produktu złożonego.

24 Strona skarżąca utrzymuje, że sporny wzór stanowi produkt wielofunkcyjny, który może być używany na kilka sposobów, i że jego używanie nie może być ograniczone do używania jako część składowa produktu złożonego. W istocie wymienia ona dwa sposoby używania spornego wzoru, a mianowicie w celu pokrycia wgłębienia w listwie przypodłogowej oraz w celu wmontowania go w podłogę lub w ścianę. Ściany lub podłogi nie można zaś uznać za produkt. Strona skarżąca twierdzi także, że art. 3 lit. c) rozporządzenia nr 6/2002 należy interpretować zawężająco i że w konsekwencji wzór należy uważać za stanowiący część składową produktu złożonego, wyłącznie jeśli takie używanie stanowi jedyny racjonalny sposób używania.

25 OHIM jest zdania, że różne sposoby używania spornego wzoru przedstawione przez stronę skarżącą potwierdzają, iż sporny wzór stanowi część produktu złożonego.

26 Na wstępie należy przypomnieć, że zasadnicze znaczenie ma ustalenie, czy sporny wzór stanowi część składową produktu złożonego, ponieważ zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia nr 6/2002 w przypadku części składowych produktu złożonego przy porównaniu rozpatrywanych wzorów należy wziąć pod uwagę wyłącznie cechy widoczne podczas zwykłego używania.

27 Jeśli chodzi o niniejszą sprawę, należy wskazać, że – jak wynika to z akt sprawy, a w szczególności z dokumentów załączonych do skargi – sporny wzór stanowi część składową

produktu złożonego, ponieważ jest przeznaczony do pokrycia wgłębienia w listwie przypodłogowej i dodatkowo wgłębienia w murze lub w podłodze.

28 W tym względzie należy zauważyć, że strona skarżąca – podtrzymując, iż sporny wzór jest produktem wielofunkcyjnym – wymienia zasadniczo wyłącznie sposoby używania tego wzoru jako wkładki do listwy przypodłogowej, do ściany lub do podłogi. Prawdą jest też, że wymienia ona także możliwość używania spornego wzoru jako niezależnego produktu, to jest jako rynny, i odsyła w tym celu do załącznika A7 do skargi. Zapytana na rozprawie, strona skarżąca przyznała jednak, że ten ostatni sposób używania stanowi wyłącznie możliwość. Mimo że nie można wykluczyć potencjalnych sposobów używania, należy jednak wskazać, że czysto hipotetycznego użycia spornego wzoru przedstawionego w załączniku A7 do skargi nie można wziąć pod uwagę, ponieważ z akt sprawy jasno wynika, iż w niniejszym wypadku sporny wzór będzie zasadniczo stosowany w części składowej używanej jako wkładka w celu pokrycia wgłębienia.

29 Sporny wzór stanowi zatem część składową produktu złożonego.

W przedmiocie cech części składowej widocznych podczas zwykłego używania

30 Zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 widoczne cechy wzoru stanowiącego część składową produktu złożonego muszą jako takie spełniać wymogi co do nowości i indywidualnego charakteru. Zgodnie z art. 4 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia zwykłym używaniem jest używanie przez użytkownika końcowego, wyłączając konserwację, obsługę i naprawę.

31 Należy zatem zidentyfikować cechy widoczne podczas zwykłego używania produktu.

32 W pkt 25 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza uznała, że dla użytkownika końcowego spornego wzoru – to jest użytkownika pomieszczeń, w których zostały zamontowane listwy przypodłogowe – widoczna pozostaje wyłącznie przednia płaska powierzchnia spornego wzoru, jeśli służy on jako wkładka w celu pokrycia wgłębienia w listwie przypodłogowej. Natomiast podczas używania zilustrowanego w katalogu Döllken żadna część wzoru nie pozostaje widoczna, ponieważ jest on zasłonięty listwą przypodłogową.

33 Strona skarżąca kwestionuje stwierdzenia Izby Odwoławczej i podnosi, że podczas zwykłego używania spornego wzoru wszystkie jego części pozostają widoczne, a mianowicie: gdy sporny wzór zostaje wyprodukowany z przezroczystego materiału; w wypadku wyjęcia wkładki podczas instalowania kabli w listwie przypodłogowej; oraz gdy zakończenia listwy przypodłogowej nie są pokryte.

34 OHIM jest zdania, że stwierdzenie Izby Odwoławczej, zgodnie z którym podczas zwykłego używania jedyną widoczną częścią spornego wzoru jest jego płaska powierzchnia, jest uzasadnione. Jeśli chodzi o argumenty strony skarżącej, OHIM wskazuje, że wyjęcie wkładki z listwy przypodłogowej podczas naprawy kabli lub podczas ich układania we wgłębieniu nie jest objęte zwykłym używaniem. Ponadto nie można sobie logicznie wyobrazić, aby zakończenia listwy przypodłogowej mogły pozostać niepokryte.

35 Ponadto strona skarżąca – odmiennie niż stwierdziła to Izba Odwoławcza – podnosi, że sporny wzór nie może być używany w połączeniu z listwą przypodłogową przedstawioną w katalogu Döllken, to jest być zamocowany na ścianie i pokryty listwą przypodłogową zamocowaną na wystających elementach wzoru za pomocą innego zespołu wystających elementów umieszczonych na samej listwie przypodłogowej. Operacja ta jest niemożliwa w szczególności ze względu na fakt, że wystające części spornego wzoru są zbyt długie, aby zmieścić się w tylnej części listwy przypodłogowej.

36 W tym względzie należy stwierdzić, że zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 6/2002 wzór stanowiący część składową produktu złożonego jest uważany za nowy i posiada indywidualny charakter jedynie w zakresie, w jakim ta część składowa włączona do produktu złożonego pozostaje widoczna podczas zwykłego używania tego produktu. Z powyższego wynika, że używanie wzoru poprzez zamocowanie go w tylnej części listwy przypodłogowej uniemożliwiłoby jego ochronę i w konsekwencji nie może być brane pod uwagę w niniejszej sprawie. Jedyny sposób używania spornego wzoru, który należy wziąć pod uwagę do celów niniejszego badania, polega na jego zastosowaniu we wkładce używanej w celu pokrycia wgłębienia. Wniosek Izby Odwoławczej, zgodnie z którym żaden fragment części składowej objętej wzorem nie jest widoczny w wypadku zamocowania jej w tylnej części listwy przypodłogowej, nie jest w konsekwencji istotny w niniejszej sprawie, przy czym okoliczność ta nie ma wpływu na zgodność z prawem zaskarżonej decyzji. Strona skarżąca nie może zatem skutecznie podnosić, że wystające części spornego wzoru są zbyt długie.

37 Należy zatem zbadać wyłącznie widoczność cech spornego wzoru, w wypadku gdy służy on jako wkładka w celu pokrycia wgłębienia w listwie przypodłogowej lub w ścianie.

38 Otóż, jak stwierdziła Izba Odwoławcza, wyłącznie płaska powierzchnia spornego wzoru pozostaje widoczna, w wypadku gdy jest on używany w celu pokrycia wgłębienia w listwie przypodłogowej lub w ścianie. Fakt ten jest zresztą zilustrowany dokumentami przedstawionymi w załącznikach A8–A13 do skargi.

39 Na tym etapie należy także rozpatrzeć argument strony skarżącej, zgodnie z którym do spornego wzoru nie należy stosować kryterium widoczności, ponieważ ściana lub podłoga,

gdzie umieszczono by produkt, w którym sporny wzór został zastosowany, nie są produktami w rozumieniu art. 3 rozporządzenia nr 6/2002.

40 W tym względzie należy podkreślić, że widoczność stanowi podstawowe kryterium ochrony wzorów wspólnotowych. Z motywu 12 rozporządzenia nr 6/2002 wynika bowiem, że ochrona nie powinna obejmować części składowych niewidocznych podczas zwykłego używania produktu ani cech części składowych niewidocznych, kiedy dana część składowa jest zamontowana. Z powyższego wynika, że do celów niniejszego badania nie jest niezbędne dokonywanie oceny, czy wgłębienia, które ma pokryć sporny wzór, znajdują się w produkcie w ścisłym rozumieniu art. 3 rozporządzenia nr 6/2002, lecz przeciwnie, należy dokonać oceny cech widocznych podczas zwykłego używania, jak uczyniła to Izba Odwoławcza w niniejszej sprawie.

41 Inne argumenty podniesione przez stronę skarżącą nie mogą podać w wątpliwość powyższego wniosku Izby Odwoławczej.

42 Po pierwsze, instalacja kabli elektrycznych lub telefonicznych we wgłębieniu listwy przypodłogowej pokrytej wkładką, w której został zastosowany sporny wzór, objęta jest wyjątkami określonymi w art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 6/2002 w tym znaczeniu, że konserwacji, obsługi lub naprawy nie można uznać za zwykłe używanie. W zakresie, w jakim instalacja lub wymiana kabli we wgłębieniu mają charakter tymczasowy, operacje te odpowiadają dokładnie konserwacji lub obsłudze w rozumieniu wyżej wymienionego przepisu. Ponadto w pkt 26 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza słusznie uznała, że podczas zwykłego używania listwy przypodłogowej wyciąga się wyłącznie w wypadku renowacji pomieszczenia czy też naprawy lub wymiany kabli lub przewodów telefonicznych. W konsekwencji słusznie stwierdziła ona, że zwykłe używanie nie obejmuje demontażu ani regularnej kontroli wkładki.

43 Po drugie – jeśli chodzi o możliwość niepokrywania zakończeń listwy przypodłogowej i pozostawianie w ten sposób na widoku poprzecznej części listwy przypodłogowej oraz poprzecznego widoku wkładki – należy uznać, jak podnosi to OHIM, że nielogiczne jest pozostawianie niepokrytych zakończeń produktu, ponieważ został on zasadniczo zaprojektowany w celu zasłonięcia kabli. Z załącznika A13 do skargi (s. 61–64) wynika zresztą jasno, że listwy przypodłogowe, w których umieszczono część składową, w której został zastosowany sporny wzór, zawierają elementy przeznaczone do zasłonięcia ich zakończeń. Ponadto w załączniku 14 do skargi (s. 66) uściślono także, że użycie końcówek i łączników pozwala na łatwe i szybkie samodzielne zamontowanie, co w niniejszej sprawie potwierdza, że pokrycie bocznych części listwy przypodłogowej zostało przewidziane.

44 Po trzecie, co się tyczy sytuacji, w której wzór zostałby wyprodukowany z przezroczystego materiału, należy wskazać, że przykłady użycia wkładki – załączone w

załącznikach A8, A9 i A12 do skargi – nie pozwalają stwierdzić, iż przezroczysta strona pozwala na dostrzeżenie wystających części wkładki, w wypadku gdy jest ona przymocowana do listwy przypodłogowej, do ściany lub do podłogi. Podobnie w pkt 29 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza słusznie uznała, że obydwie rozpatrywane wzory – tak jak je przedstawiono – mogą być stosowane w produktach wykonanych z różnych materiałów, a nie tylko z materiałów przezroczystych. Ponadto OHIM słusznie podnosi, że cechy tej nie ukazano w graficznym przedstawieniu spornego wzoru.

45 W rezultacie wniosek Izby Odwoławczej, zgodnie z którym jedyną widoczną cechą spornego wzoru podczas zwykłego używania jest jego przednia powierzchnia, nie jest dotknięty żadnym błędem.

W przedmiocie oceny wcześniejszego wzoru

46 Strona skarżąca podnosi, że wcześniejszy wzór D1 charakteryzuje się prostą linią z dwoma prostymi i krótkimi haczykami na jego zakończeniach. Ponieważ na zaprezentowanym rysunku nie został przedstawiony żaden trójwymiarowy produkt, jakiegokolwiek wyobrażenie płaskiej powierzchni pozostaje niejasne i niepewne. Wniosek Izby Odwoławczej, zawarty w pkt 30 zaskarżonej decyzji, zgodnie z którym wcześniejszy wzór D1 przedstawia produkt o płaskiej powierzchni, jest zatem błędny. Ponadto z dokumentu OHIM „Examination of Applications for Registered Community Designs” wynika, że cech wcześniejszego wzoru nieprzedstawionych wystarczająco na ilustracji, która mogła zostać wcześniej udostępniona, nie można brać pod uwagę do celów oceny indywidualnego charakteru spornego wzoru.

47 OHIM podnosi, że przedstawienie wcześniejszego wzoru – takie jak ukazane w szczególności w katalogu Döllken – pozwala „zrozumieć sam produkt” i w ten sposób skutecznie porównać ten wzór ze spornym wzorem. Fakt, że owo przedstawienie ogranicza się do widoku z profilu, nie wyklucza porównania ze spornym wzorem, ponieważ forma i cechy wcześniejszego wzoru mogą być w pełni zidentyfikowane w niniejszej sprawie, i to nawet jeśli jego przedstawienie jest dwuwymiarowe i nie zawiera widoku perspektywicznego.

48 W tym względzie należy na wstępie zauważyć, że rozporządzenie nr 6/2002 nie wymaga, aby – jeśli chodzi o ocenę nowości i indywidualnego charakteru w rozumieniu art. 5 i 6 tego rozporządzenia – graficzne przedstawienie wzoru, o którego rejestrację wniesiono, ani graficzne przedstawienie wzoru już udostępnionego publicznie zawierały widok perspektywiczny, o ile to graficzne przedstawienie pozwala zidentyfikować kształt i cechy wzoru. W niniejszej sprawie Izba Odwoławcza słusznie uznała, że przedstawienie wzoru – takie jak udostępnione w katalogu Döllken – pozwala na identyfikację kształtu i cech oraz sposobu używania owego wcześniejszego wzoru.

49 Następnie należy zbadać kwestię widoczności wcześniejszego wzoru podczas zwykłego używania. W niniejszej sprawie w pkt 30 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza uznała, że jedyną widoczną cechą – tak jak w wypadku spornego wzoru – jest płaska przednia strona. Zgodnie z katalogiem Döllken, zawierającym w szczególności wcześniejszy wzór D1, wzór ten jest przymocowany do tylnej części listwy przypodłogowej. Z powyższego wynika, że wcześniejszy wzór D1 nie jest widoczny podczas zwykłego używania produktu złożonego, którego część stanowi.

50 W tym względzie należy zauważyć, że w pkt 21 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza – oceniając używanie spornego wzoru – wskazała, iż listwy przypodłogowe przedstawione na poparcie wniosku o unieważnienie prawa do wzoru składają się z płaskiej podstawy z wystającymi elementami montowanej na ścianie i z listwy przypodłogowej mocowanej do owych elementów za pomocą innego zespołu wystających elementów umieszczonych na jej tylnej stronie i ściśle wstawianych. W pkt 25 zaskarżonej decyzji wywiodła ona z tego, że – używany w ten sposób – element przedstawiony zarówno przez sporny wzór, jak i przez wcześniejszy wzór nie jest widoczny.

51 W zakresie, w jakim wzór stanowiący część składową produktu złożonego, która nie jest widoczna podczas zwykłego używania tego produktu złożonego, nie może być chroniony na podstawie art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 6/2002, należy uznać w drodze analogii, że nowość i indywidualny charakter wzoru wspólnotowego nie mogą być oceniane poprzez porównanie tego wzoru wspólnotowego z wcześniejszym wzorem, który – jako część składowa produktu złożonego – nie jest widoczny podczas zwykłego używania produktu złożonego.

52 Kryterium widoczności – takie jak wyrażone w motywie 12 rozporządzenia nr 6/2002 i przypomniane w pkt 40 powyżej – stosuje się zatem do wcześniejszego wzoru. Także OHIM uznał na rozprawie, że takie same kryteria należy stosować do obydwu kolidujących ze sobą wzorów.

53 Z powyższego wynika, że Izba Odwoławcza podczas porównania rozpatrywanych wzorów dopuściła się błędu w ocenie, ponieważ uznała, iż podczas zwykłego używania stanowiąca część produktu złożonego przednia część produktu, w którym został zastosowany wcześniejszy wzór, pozostaje widoczna. W tym znaczeniu nie zidentyfikowała ona prawidłowo widocznych elementów wcześniejszego wzoru. Tymczasem, jak wskazano w pkt 51 powyżej, wniosek o unieważnienie prawa do wzoru nie może być oparty na wcześniejszym wzorze, który – jako część składowa produktu złożonego – nie jest widoczny podczas zwykłego używania produktu złożonego. W konsekwencji przeprowadzone przez Izbę Odwoławczą badanie nowości i indywidualnego charakteru spornego wzoru jest błędne. Okoliczność ta wystarcza, aby uwzględnić niniejszy zarzut.

54 Z powyższego wynika, że należy uwzględnić niniejszy zarzut, bez konieczności badania innych argumentów i zarzutów podniesionych przez stronę skarżącą.

W przedmiocie kosztów

55 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

56 Ponieważ OHIM przegrał sprawę, należy nakazać mu – zgodnie z żądaniem strony skarżącej – pokrycie własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez stronę skarżącą.

57 Zgodnie z art. 87 § 4 akapit trzeci regulaminu postępowania interwenient pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

1) Stwierdza się nieważność decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 8 listopada 2012 r. (sprawa R 1512/2010-3).

2) OHIM pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Cezar Przedsiębiorstwo Produkcyjne Dariusz Bogdan Niewiński.

3) Poli-Eco Tworzywa Sztuczne sp. z o.o. pokrywa własne koszty.

Prek

Labucka

Kreuschitz

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 3 października 2014 r.

Podpisy

* Język postępowania: angielski.